

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117218744
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117218744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, P.O. BOX 205, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: Y. T., V.. XX.X.XXXX, P. Y., D.. H.. T. XXXX/XX, o zaplatenie 463,98 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19Csp/177/2017-42 z 19.3.2018, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v časti čo do zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 137,18 eur s príslušenstvom.

V prevyšujúcej časti, t.j. čo do zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy nad 137,18 eur s príslušenstvom a súvisiaceho výroku o trovách konania rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a vyslovil, že nárok na náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi nepriznáva.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 3 ods. 1, § 39, § 39a, § 41, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 457, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a výrok o trovách konania ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa 12.10.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným Zmluvu o pôžičke evid. č. XXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému pôžičku (finančné plnenie) vo výške 542,89 eur, celková suma pôžičky bola v zmluve uvedená vo výške 720 eur (s poistením 740,88 eur), celkové náklady spotrebiteľa boli vo výške 177,11 eur, splátka vo výške 30 eur (s poistením vo výške 30,87 eur) s ročnou úrokovou sadzbou 32,83 %, počet splátok 24, priemerná hodnota RPMN 46,06 %, konečná splatnosť pôžičky 10/2015, RPMN vo výške 32,83 % a spôsob úhrady poštovou poukážkou. Žalovaný uhradil sumu 216,09 eur; dlžný zostatok je 521,88 eur pozostávajúci zo splátok a zmluvnej pokuty (463,98 eur + 57,90 eur) žalovaný neuhradil. Zmluvnú pokutu si žalobca v konaní neuplatňuje. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Uznesením zo dňa 2.1.2018 súd pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu na základe návrhu zo dňa 8.12.2017.

4. Prvoinštančný súd vyhodnotil zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú je nutné aplikovať aj Smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o

nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a § 52 OZ.

5. Takto nepochybne zistil, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol na základe zmluvy o pôžičke, na základe ktorej mu boli poskytnuté finančné prostriedky právnym predchodcom žalobcu. Z verejne prístupnej internetovej stránky Národnej banky Slovenska, na ktorej sa nachádza aj listina - dokument: Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2013 súd zistil, že priemerná úroková miera z nových úverov pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery) so splatnosťou od 1 do 5 rokov v mesiaci október 2013 bola 11,45 % (a za celý rok 2013 11,16 %). Z tohto je zrejmé, že úrok 32,83 % ročne dohodnutý medzi účastníkmi Zmluvy v danom prípade bol viac ako dvojnásobne vyšší. Vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu, avšak v konkrétnom prípade, dohodnutý úrok, ktorý viac ako štvornásobne prekračuje úrokovú mieru dohodnutú pri úveroch, ktoré poskytovali banky, nie je akceptovateľný. Súd považoval za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa v takomto prípade je úverová zmluva (zmluva o pôžičke) v časti odplaty neplatná. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

6. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR, napr. na rozhodnutie vo veci sp. zn. 5Cdo/26/2011 s tým, že pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke "uspokojí" bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni "zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Úroková sadzba 32,83 % ročne je podľa názoru súdu neprijateľná a taká vysoká úroková sadzba nie je odôvodnená ani žiadnymi osobitnými dôvodmi kreditného rizika dlžníka, ani hospodárskou alebo inou situáciou v slovenskej ekonomike. Preto súd prvej inštancie považoval zmluvu o pôžičke v časti úrokov, pri ktorej bola dohodnutá výška úrokov 32,83 % ročne za absolútne neplatnú.

7. S poukazom na § 41 OZ uviedol, že dohodu o úrokoch považuje za absolútne neplatnú a obsah Zmluvy tvorí neoddeliteľný celok vo vzťahu k dojednaniu o dohodnutej výške úrokov (dôvod neplatnosti sa týka podstatnej zložky zmluvy o pôžičke), preto nemožno považovať zmluvu o pôžičke za platnú, nakoľko ju nebolo možné deliť tak, ako to má na mysli § 41 OZ. Aj v tejto súvislosti poukázal na už uvádzaný rozsudok NS SR z 26.4.2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011.

8. Vzhľadom na uvedené závery považoval dojednanú zmluvu o pôžičke za neplatnú, preto žalobca má nárok na vrátenie toho, čo žalovaný z poskytnutej pôžičky nevrátil, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ vo výške 326,80 eur. No vzhľadom na to, že od prijatia bezdôvodného obohatenia, teda od uzavretia zmluvy a prijatia pôžičky, t.j. od 12.10.2013 do podania žaloby 27.7.2017 uplynula tak dvojročná subjektívna premlčacia lehota, ako aj trojročná objektívna premlčacia lehota, nárok žalobcu na zaplatenie sumy 326,80 eur je v zmysle § 107 OZ premlčaný. Súd tak prihladol na § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého na premlčanie vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada ex offio, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. O trovách konania rozhodol aplikujúc ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v plnej miere úspešnému žalovanému, ktorý by mal nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy zo spisu nevyplývajú, preto mu ich náhradu nepriznal.

10. Proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca.

11. Namietal nesprávne právne posúdenie nároku súdom prvej inštancie, a to že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore

s dobrými mravmi. Rovnako namietal nesprávny záver o neplatnosti zmluvy ako celku pre neplatnosť dojednania výšky úrokov, v dôsledku čoho došlo aj k nesprávnemu posúdeniu uplatneného nároku ako premlčaného podľa § 107 ods. 1 OZ. V ďalšom zrekapituloval, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 542,89 eur, ktorý mal zaplatiť s úrokom vo výške 720 eur, teda navýšenie predstavuje 177,11 eur. Tvrdil, že RPMN uvedená v zmluve vo výške 32,83 % je v zhode s dojednanou úrokovou sadzbou, lebo za druhý štvrtrok roku 2013 v spotrebiteľských úveroch RPMN predstavovala hodnotu 46,06 %. Aplikácia ust. § 3 ods. 1 OZ prichádza do úvahy iba vo výnimočných situáciách, napr. šikanóznom výkone práva. Uviedol, že nie výška úrokovej sadzby, ale výška odplaty vyjadrená v RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Podľa odvolateľa hodnota 32,83 % ako výška odplaty neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ. Hodnota 32,83 % nepredstavuje 2 x hodnotu priemernej hodnoty RPMN za rozhodné obdobie, ktoré je vo výške 18,63 % a nepredstavuje 2 x priemernú výšku RPMN, ktorá je v rozsahu 46,06 % pre obdobné úvery. V ďalšom poukázal na preferenciu výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, čo vyplýva z nálezů Ústavného súdu SR z 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS/640/2014, ako aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 15.03.2012 vo veci C-453/2010. Keďže zmluva bola uzavretá v písomnej forme, žalovaný úver čerpal, strany sa riadili zmluvnými dojednaniami aj v záujme zachovania naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov úverového vzťahu nie je možné úverovú zmluvu označiť za absolútne neplatný právny úkon. S poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a § 11 ods. 1 citovaného zákona z dôvodov neplatného dojednania úrokov z úveru sankciou nie je absolútna neplatnosť zmluvy, ale bezúročnosť úveru. Neprimeranosť úrokov dojednaných v úverovej zmluve nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod č. k. 8Co/111/2016-58 zo dňa 26.6.2017. Vyslovil názor, že nie je možné preto jeho nárok posudzovať aplikáciou dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ. Tvrdil, že úverová zmluva bola platne uzavretá, preto na plynutie premlčacej doby uplatneného nároku platí režim trojročnej premlčacej doby podľa § 101 OZ a tento nie je premlčaný. Žalovaný omeškané splátky nezaplatil, preto ku dňu 19.10.2014 jeho právny predchodca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, od ktorého dátumu začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku. Žaloba bola podaná dňa 27.7.2017, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

12. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 463,98 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. z uvedenej sumy od 30.10.2014 do zaplataenia, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žiadal priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 25.1.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

15. Neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 OZ).

16. Neplatný je právny úkon urobený fyzickou osobou, nepodnikateľom, pri ktorom niekto zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú vyspelosť, rozrušenie, dôverčivosť, ľahkomyselnosť, finančnú závislosť alebo neschopnosť plniť záväzky druhej strany a dá sa alebo inému sľúbiť, alebo poskytnúť plnenie, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere (§ 39a OZ).

17. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch).

18. Odvolací súd mal za to, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., čo správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie. Z obsahu zmluvy vyplýva, že zmluva neobsahuje v rozpore

s ust. citovaného zákona všetky zákonné náležitosti, potrebné na to, aby boli prehľadne vymedzené povinnosť dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň sa zabránilo veriteľovi voči nemu uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Pritom účelom zákona o spotrebiteľských úveroch je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy a v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je treba konštatovať, bez akýchkoľvek pochybností, že účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľov. Spotrebiteľ má byť totiž náležite informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkov súvisiacich s úverom. Pritom je zákonnou povinnosťou veriteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov, a ak chýbajú, je to sankcionované stratou práva na úroky a poplatky, lebo iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti a umožňuje mu poznať rozsah svojho záväzku. Zo zmluvy navyše nevyplýva správne uvedená výška RPMN, čo je hlavným indikátorom pri hodnotení, či úver je alebo nie je výhodný, ak v zmluve bolo RPMN určené 32,83 % a táto hodnota predstavuje aj fixnú ročnú úrokovú sadzbu, z čoho možno jednoznačne usúdiť, že RPMN nebola správne určená. Je treba súhlasiť aj s názorom súdu prvej inštancie, že úrok vo výške 32,83 % je úrokom v rozpore s dobrými mravmi, teda neplatný, čo je možné vyhodnotiť aj tak, že nebola platne dohodnutá ani úroková miera. Pri záveroch, že chýba platne dohodnutý úrok, je nutné predmetnú zmluvu považovať za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov. Z uvedeného je možné vyvodiť, že žalobca má nárok iba na vrátenie sumy, ktorú reálne poskytol ako pôžičku, resp. úver žalovanému.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že reálne bola poskytnutá žalovanému suma 542,89 eur, z ktorej uhradil sumu 216,09 eur. Žalobca by mohol mať tak nárok na zaplatenie sumy 326,80 eur. Keďže sa v konaní žalobou domáhal zaplatenia sumy 463,98 eur s príslušenstvom, už teraz je možné skonštatovať, že z uvedenej sumy určite nemá nárok na zaplatenie sumy 137,18 eur s príslušenstvom, preto odvolací súd ustálil, že správne súd prvej inštancie zamietol žalobu čo do sumy 137,18 eur s príslušenstvom. Je možné jednoznačne konštatovať, že žalobca nemôže byť úspešný čo do sumy 137,18 eur s príslušenstvom. Aj keď súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu premlčania, aj bez ohľadu na to, či by bol alebo nebol uvedený nárok premlčaný, žalobca naň nárok nemá.

20. Odvolací súd ešte uvádza, že premlčanie splátok Občiansky zákonník upravuje v ust. § 103, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčanie jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročný celý dlh (§ 565 OZ), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

21. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pritom na kategóriu dobrých mravov treba náležite dbať pri spotrebiteľských zmluvách. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi bol obsiahnutý aj v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, kde § 4 ods. 8 ukladá predávajúcemu nekonať v rozpore s dobrými mravmi. Aplikáciu § 3 OZ nevyklučuje ani ust. § 53 ods. 6 OZ, kedy za obvyklé, primerané a neúžernícke úroky nie je možné vychádzať z údajov subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery, ktoré úvery poskytujú za neprimerané odplaty a úroky rozporné s dobrými mravmi.

22. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie čo do zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 137,18 eur s príslušenstvom, lebo nebolo by účelné zrušiť rozsudok aj v tejto časti, keď by súd prvej inštancie musel žalobu v tejto časti tiež len zamietnuť.

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/17/2014, podľa ktorého zrušenie rozhodnutia nesmie byť nikdy samoučelné a vždy musí viesť k vytvoreniu stavu, v ktorom bude možné odstrániť nesprávnosť procesného alebo hmotnoprávneho charakteru, ktorá bola dôvodom pre kasačné rozhodnutie vyššieho súdu a nahradiť zrušené (nesprávne a nezákonné) rozhodnutie novým, zodpovedajúcim zákonom. Pokiaľ je však už pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia zrejmé, že bude súd, ktorému sa vec po zrušení jeho rozhodnutia má vrátiť na ďalšie konanie, musieť rozhodnúť rovnako ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie mu platný právny stav ani neumožňuje, nemá kasačné rozhodnutie vyššieho súdu opodstatnenie.

24. Odvolací súd navyše poukazuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo zatiaľ preukázané, aby právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o pôžičke sa zaoberal náležite a s odbornou starostlivosťou posudzovaniu schopnosti spotrebiteľa, teda žalovaného, splácať spotrebiteľský úver,

a ak nevyhodnotil objektívne jeho osobné, zárobkové, majetkové a príjmové pomery, je možné mať pochybnosti, či si nesplnil povinnosť, aby postupoval s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018).

25. Odvolací súd preto, aj keď majúc za to, že súd prvej inštancie predčasne vyhodnotil nárok žalobcu ako premlčaný, ale keďže z iného dôvodu nie je nárok čo do sumy 137,18 eur s príslušenstvom dôvodný, bol rozsudok v uvedenom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdený.

26. Keďže súd prvej inštancie predčasne posúdil nárok žalobcu nad sumu 137,18 eur s príslušenstvom ako premlčaný, lebo nenáležite posúdil nárok v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, že ide o úver bezúročný a bez poplatkový, rovnako nebolo preukázané, aby pri uzatváraní zmluvy žalobca, resp. jeho právny predchodca postupoval s odbornou starostlivosťou a náležite zistil bonitu žalovaného, bolo nutné rozsudok v prevyšujúcej časti, t.j. čo do zaplatenia sumy nad 137,18 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a v rozsahu zrušenia vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s § 391 ods. 1 CSP.

27. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne sa zaoberať nárokom žalobcu čo do zaplatenia sumy 326,80 eur s príslušenstvom, a to v zmysle vyššie uvedeného, nárok náležite posúdiť a opätovne rozhodnúť so zameraním sa na vyhodnotenie úverovej zmluvy v zmysle vyššie uvedeného. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách celého doterajšieho konania. Úlohou súdu prvej inštancie bude svoje rozhodnutie tiež náležite v zmysle § 220 ods. 2 CSP aj odôvodniť.

28. Prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).